

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панкеева Олександра Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
8 червня 2022 року
№ 63-2(I)/2022

Справа № 3-168/2021(352/21)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Саса Сергія Володимировича – головуючого, доповідача,
Гришук Оксани Вікторівни,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панкеева Олександра Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи,
Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Панкеев О.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статті 8, частині першій статті 19,

пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положення статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Статтею 294 Кодексу визначено перелік ухвал, на які можуть бути подані апеляційні скарги окремо від рішення суду.

Відповідно до частини шостої статті 383 Кодексу за відсутності обставин протиправності відповідних рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень – відповідача та порушення ним прав, свобод, інтересів особи-позивача, суд залишає заяву без задоволення; за наявності підстав для задоволення заяви суд постановляє ухвалу в порядку, передбаченому статтею 249 Кодексу.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається, що Запорізький окружний адміністративний суд рішенням від 6 червня 2019 року задовольнив позовні вимоги Панкеєва О.В. щодо перерахунку йому щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці в розмірі 90 % суддівської винагороди судді, який працює на відповідній посаді, та постановив виплатити йому заборгованість за відповідні періоди з урахуванням раніше проведених виплат та компенсації інфляційних виплат.

Панкеєв О.В., вважаючи, що судові рішення не виконане, у серпні 2020 року відповідно до статті 383 Кодексу звернувся до суду із заявою про визнання протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання рішення суду, та встановлення судового контролю за виконанням рішення суду.

Запорізький окружний адміністративний суд ухвалою від 25 травня 2021 року відмовив Панкеєву О.В. у задоволенні заяви. Третій апеляційний адміністративний суд постановою від 28 липня 2021 року скасував ухвалу Запорізького окружного адміністративного суду від 25 травня 2021 року в частині відмови в задоволенні заяви про встановлення судового контролю за виконанням рішення та направив справу до суду першої інстанції для продовження її розгляду, а в частині вимог Панкеєва О.В. про визнання

протиправними рішень, дій чи бездіяльності, вчинених суб'єктом владних повноважень – відповідачем на виконання рішення суду – закриття апеляційне провадження.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду ухвалою від 16 серпня 2021 року відмовив Панкеєву О.В. у відкритті касаційного провадження.

Панкеєв О.В. вважає, що положення статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу „не забезпечують захисту від свавільного втручання у право на доступ до суду взагалі та до апеляційного перегляду справи“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що автор клопотання, стверджуючи про невідповідність статті 8, частині першій статті 19, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України положень статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу, фактично висловив незгоду із законодавчим обмеженням переліку ухвал суду першої інстанції, які можуть бути оскаржені в

апеляційному порядку окремо від рішення суду, що не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Кодексу.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи, що положення статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу „не забезпечують захисту від свавільного втручання у право на доступ до суду взагалі та до апеляційного перегляду справи“, помилково ототожнює право на апеляційний перегляд справи як конституційно визначену засаду судочинства з правом на апеляційне оскарження будь-якого судового рішення, зокрема ухвал, прийнятих у порядку частини шостої статті 383 Кодексу.

За юридичною позицією Конституційного Суду України, викладеною в Рішенні від 17 березня 2020 року № 5-р/2020, „право на апеляційний перегляд справи, передбачене пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України, є гарантованим правом на перегляд у суді апеляційної інстанції справи, розглянутої судом першої інстанції по суті. Водночас зазначений конституційний припис не позбавляє законодавця повноваження передбачити можливість апеляційного оскарження будь-якого рішення, що його ухвалює суд під час розгляду справи, але не вирішує її по суті, або встановити обмеження чи заборону на оскарження в апеляційному порядку окремих процесуальних судових рішень, якими справа не вирішується по суті“ (абзац восьмий підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини).

Таким чином, автор клопотання не обґрунтував тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Кодексу, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Панкеева Олександра Вікторовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 294, частини шостої статті 383 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**